

A hit erejétől ma is félnek

Vidám fiatalok szállnak ki az autóból egy bevásárlóközpont parkolójában. **Zsuzsi** vászontokban lévő gitárt szorongat. **Orsi** szalad, és egy bevásárlókocsit hoz a kezében lévő százforintossal. Nyolcan vannak. A biztonsági őr gyanakodva néz rájuk: egy bevásárlókocsizhoz nyolcan – gondolja, és figyelemmel kíséri a társaságot.

Az áruházban óriási a forgalom. Megállnak egy polc mellett. Itt akciós árakat kínálnak. **Zsuzsi** előveszi a gitárt. Megpengeti. Kíséretével **Piri** szép szolidan énekelni kezd:

„A végtelen ég alatt, a Lélek megragad.
A végtelen ég alatt, hallatszik az Úr szava:
Én, az Úr hívtalak,
hogy az igazságot másokkal megoszd.
Én, az Úr hívtalak, hogy a vakoknak a fényt elhozd.”

A többiek körbeállják **Pirit**. Néhány báméskodó megáll. Többen hangos megjegyzést tesznek: „Melyik szekta tagjai ők? Miért engedik őket ide?”

A néhány körülállóhoz **Pisti** szól: „A bőség az élet megrontója. Amit csak magunkra költünk, az önzésünket növeli. Milliók éheznek a Földön...” Egy korosodó férfi öblös hangon bekiabál: „Dolgozzanak, akkor lesz nekik is!”

Megjelenik az áruház egyik munkatársa. Szigorú hangon szól: „Mit kerestek itt? Ez nem utca! Azonnal hagyjátok el az áruházat!”

Zsuzsi elteszi a gitárját. **Krisztián** tolja tovább a bevásárlókocsit. A kenyeres pultnál megállnak. **Kitti** levesz egy kenyeret a polcra. Két kézzel maga elé tartja. A többiek énekelni kezdenek:

„Áldott Istenünk, a szívünket fogadd el.
Felajánljuk munkánk a kenyérrel.
Kériünk, fogadd el ezt a fehér kenyeret,
hisz ez által leszünk eggyé veled.
Verejtékes munka áldott gyümölcse
és sok millió ember élete.
Te egyszerű és köztünk élő valóság,
így jössz közénk te is, Jézusunk.”

Egy idős néni elragadtatva kérdezi: „Kedveskéim, milyen kenyeret reklámoznak? Ez olcsóbb, mint a többi? Finomabb is?” **Bori** válaszol illemtudóan és okosan: Az Élet Kenyerét hirdetjük. „Olyan táplálékot, amely lelki életet fakaszt bennünk...”

Egy kis csoport megint összegyűlt az éneklők körül. A kérdező néni értetlenkedve szemléli a fiatalokat. Egy láthatóan zsémbes asszony megszólal: „Hagyjanak minket becsületesen vásárolni. Elég a magunk gondja-baja. Fáradtak vagyunk, és szeretnénk gyorsan hazaérni.”

A fiatalok mindegyike rámosolyog az asszonyra. Újból előkerül a gitár, és énekelni kezdik:

„Fivérem, Nap, és nővérem, Hold,
Oly ritkán látlak, s hallom hangotok.
Nyomaszt a sok gyötorem és gond.
Fivérem, szél és levegő, nyisd ki a szemem,
hogy lássam, ami szép.
Körülölel ragyogás, dicsőfény.”

A zsémbes asszony morcosan távozik. Egy idős úr tapsolni kezd: „Bravó, nagyon szép volt! Csak bátran folytassák!”

Egy öltönyös úr jelenik meg. Megáll. Fontoskodva kérdezi: „Mit csináltak itt? Reklámoztok valamit? Azt

csak az áruház vezetésének engedélyével szabad. Fejeztek be az éneklést! Zavarjátok a vevőket!”

A kis társaság szó nélkül továbbmegy. Megállnak az italos és üdítő polcok között. Megpendül a gitár, és **Kitti** énekelni kezdi:

„Hadd jöjjenek én forrásodhoz, Uram!
Hadd jöjjenek én, hadd igyak én, hadd éljek én...”

Fiatalok egy csoportja áll meg az éneklők mellett. Jópofán elpoénkodnak. „Figyeljete – szól az egyik fiú –, majd ha rogyant öregek leszünk, mi is jámborkodunk, de addig élvezzük az életet!” Az éneklő fiatalok összenéznek, **Miki** és **Zsuzsi** énekelni kezdi nekik:

„Holnap talán az ajkad néma már.
Holnap talán munkád hiába vár.
Holnap talán a lábad gyenge lesz.
Holnap talán egy lépést sem tehetsz.
Azért ma jöjj, azért ma tedd, azért ma légy Jézusé.”

A fiatalok gúnyosan mosolyognak, és gyorsan odébbállnak.

Az élelmiszeres pultnál egy nehezen mozgó idős néni számolgatja a pénzét. **Orsi** odalép hozzá. Illemtudóan megkérdezi: „Talán nincs elég pénze a néninek?” Az idős asszony szeme könnybe lábad. „A pénzem is kevés, és mindenki elhagyott, nem ér már az életem semmit.” **Orsi** pénzt nyom a néni markába, és **Zsuzsi** gitárkísérete mellett testvérével, **Borival** énekelni kezdik:

„Elhagyottnak senki most már nem nevez,
mert Isten örömét leli benned.
Vágyakozva néz, óvja léptedet,
mert az Úr hűséggel szeret.”

A néni elsírja magát. **Piri** megöleli. Továbbmennek. A ruháspolcoknál az akciós termékek sok vásárlót vonzanak. Az ifjak megállnak, és énekelnek:

„Könnyek között éltem,
mert az Urat nem ismertem.
Szomjaztam én az igazság után,
s nem tudtam, hogy Ő rég várt rám.”

Az ének szemmel láthatóan irritálta azt a férfit, akit családja kísér. Vastag aranyláncok lógnak rajtuk. A legújabb divat szerint öltözködnek. Bevásárlókocsijuk tele van finom ételekkel, márkás italokkal, ruhákkal. „Menjete el inkább dolgozni, a munka tesz benneteket emberré, nem az éneklés. Ilyen vallásos gagyi szöveget akartok itt eladni?” **Zsuzsi**, **Piri**, **Miki** mosolyogva, egy éneklővel válaszol:

„Adj erőt, hogy adni tudjak,
dicsőséget ne hajszoljak!
Földi kincshez ne tapadjak.
akárhogy is csalogatnak.”

Már sokan állnak az éneklő fiatalok körül. Egyre többen hallatják a szavukat: „Az a mienk, amit megesszünk! Nem azért dolgoztuk halálra magunkat, hogy elosztogassuk a pénzünket! Kéregetni könnyű, dolgozni nehéz! Ti is a zenélésből akartok megélni, mi? Azt vártuk, hogy jó sorunk legyen! Ezt irigylik tőlünk?”

Ekkor **Krisztián** szólásra emeli az ujját. Szelíden, de erőlyesen szól: „Amikor virágozik a mező, süt a nap, s bőség van köröskörül, hiába lehel az ember, a legerősebb lehelet sem látható. De amikor fagyba borul a vi-

lág, a legkisebb gyermek lehelete is úgy látható, akár a felhő. Mennyivel inkább van ez így a lélekkel, amely Isten lehelete. Míg virágznak az ember napjai, bőségben él, jól megy a dolga, hiába akarja mutatni az ő lelkét a legjobb cselekedettel is, nem hiszi azt senki. De amikor elborul a napja, didereg a világ is, a legkisebb jócselekedet is láthatóvá teszi a lelket, és mindenki hisz benne. Ezért ne keressétek soha a gazdagokat és a hatalmasokat, hogy megmutassátok nekik a lelket beszéddel vagy jócselekedettel, mert nem hisznek nektek bőségük közepette, de majd hisznek nektek a szegények.”

Ekkor már nagyon sokan állják körül az egymás kezét fogó fiatal csoportot. Nyolc biztonsági őr jelent meg. Erélyesen belekaroltak mindegyikükbe, és felszólították őket: ellenállás nélkül menjenek velük.

Irodák labirintusán keresztül érkeztek el egy szobába. Kiderült, hogy az áruház minden kamerájával már őket figyelték. Az öltönyös úriember állt eléjük. Fejükre

olvasta vétküket: zavarták a vevőket, ideológiai tanokat hirdettek, nem tartották be az áruház szabályait, fennakadást okoztak a forgalomban, izgató beszédet tartottak, ami csökkentette az áruház forgalmát.

Ekkorra már megérkezett a rendőrség. A dolgot kiemelt eseményként kezelték. A rendőri fogdában folytatódott a kihallgatás. Végül négyórás rabság után kiszabadultak. A rendőrség előtt körbeálltak, és énekelték:

„Tégy engem békéd eszközévé,
hol gyűlölet van, oda szeretetet vigyek.
Hol neheztelés, békességedet,
hol széthúzás, egységedet.

*

A kétségbeesés helyett reményt,
a sötétségbe fényedet.”

Vincze József

A Templom Egere

Valahol ország Valamelyik nevű falujában volt egy nagy sajtolt. Sok és sokféle sajt lehetett kapni benne. Mégsem vásárolt ott senki. El is volt emiatt keseredve szegény sajtkészítő mester. A faluban még senki nem evett sajtot, és senki nem akarta először megkóstolni. Egymást biztatgatták ugyan, de ennek semmi eredménye nem volt. A sajtészítő sem tudta, milyen ízű sajtokat készít, mert ő sem akart első lenni. Tele volt már a raktár, a pince, a padlás, a folyosó, az előszoba. No, de hát a sajtészítő csak akkor sajtészítő, ha sajtot készít, így hát készültek azok rendületlenül. Volt köményes, paprikás, kolbászos, kicsi, nagy, kerek, hosszúkás.

A polgármesteri hivatalba sokan jöttek reklamálni, sokan adtak be kérvényt, hogy nevezzenek ki egy hivatalos sajtóstólót, hogy végre ehessen a falu népe. De erre az állásra senki nem jelentkezett.

A Templom Egere szívesen megkóstolta volna elsőre, sőt másodikra is, harmadikra is, és így tovább, de senki nem engedte meg neki. Pedig éhes volt szegény, tudvalevő, hogy a templomban nincs mit enni. Héj, nagyon törte a fejét, hogy hogyan kéne hozzájutni legalább egy sajtához a sok feleslegesen várakozó sajtthegyből. Ha törte, hát nem hiába törte. Sikertelenül kieszelnie valamit. Azt is megmondta, hogy mit.

A templom tornyán volt egy nagy és öreg toronyóra. Igaz,

hogy öreg volt, mégis nagyon pontosan ébresztette hajnalban a falu népét. Az ő ütéséhez igazodott mindenki. Reggel a boltokat egyszerre nyitották, a sajtoltot is, egyszerre csukták be este, egyszerre indultak a kapások a répa földjükre, s ugyanabban az órában jöttek haza. Estebédnél minden háznál ugyanakkor csendült a kanál a leveses tányérban. Nagy becsben volt az öreg toronyóra. A toronyór lelkiismeretesen gondját is viselte. Törölgette, olajozta.

Egyik reggel arra ébredt a polgármester, hogy a hasára süt a nap. Nézi a toronyórát, még csak hajnali négy órát mutat. Hű, a macskabajszát! Nézi a boltokat, mind zárva. Nézi a házak udvarát, még az állatok sincsenek kimentve. Mi történhetett? Szalad a toronyórához. Az is alszik még. Gyorsan felrázta.

– Ember, ébredjen, megállt az óra!

Hívták az órát. Nézi jobbról, nézi balról, semmi hibát nem lát. S egyszer csak valamit észrevett bent az óra belsejében. Mintha fészek lenne.

– Ki van ott? Ki lakik ott? – kérdezi a polgármester.

– Templom Egere vagyok, ki zavar?

– A polgármester vagyok. Rossz helyen készítettél magadnak szállást.

– Nem rossz ez a hely, nagyon is jó. Csendes, meleg. Baj csak az, hogy nagyon éhes vagyok.

– Azonnal költözz ki onnan!

– Nem tudok, nincs jártányi erőm..., de talán egy kis sajtól...

– Szerezz magadnak ennivalót!

– Egy lépést sem tudok tenni.

– Hozunk neked száraz kenyeret.

– Csak a sajtól jön meg az erőm.

Összeültek a falu öregjei, hogy eldöntsék: adjanak-e az egérnek sajtot. Egy kisfiú játszott az ablak alatt, és hallotta a vitakozást. Odabent már rég nem tudtak dűlőre jutni. Egyszer csak a kisfiú bekiabált:

– Legalább lesz, aki megkóstolja a sajtot!

– Tényleg, de jó ötlet! Ki mondta? – s kinéztek az ablakon. A kisfiú addigra már elszaladt.

Gyorsan híre terjedt a faluban. Összeszaladt az egész nép, ezt látni kell, amikor valaki megkóstolja a sajtot. Egy szép piros szalaggal átkötött sajtot vittek az egérnek. Amikor a polgármester átadta, megkérte, hogyha megkóstolta, kiabálja le a népnek, hogy ízlett!

A sajtészítő mester izgult a legjobban.

– Nagyon, nagyon finom, kérek holnap is! – kiabálta az egér boldogan a toronyból.

A mester még azon a napon eladta sajtjai nagy részét. Hálából ő maga vitt az egérnek hetente egy kerek füstölt sajtot. Megengedték neki, hogy amíg csak él, ott lakhat a templomban, csak ne cincogjon, ha a falu népe imádkozik.

Dombi Zsuzsa